De twee vrolyke confraaters. Zingende de nieuwste liederen

bron
De twee vrolyke confraaters. Zingende de nieuwste liederen. S. en W. Koene, Amsterdam 1795

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_twe010twee01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

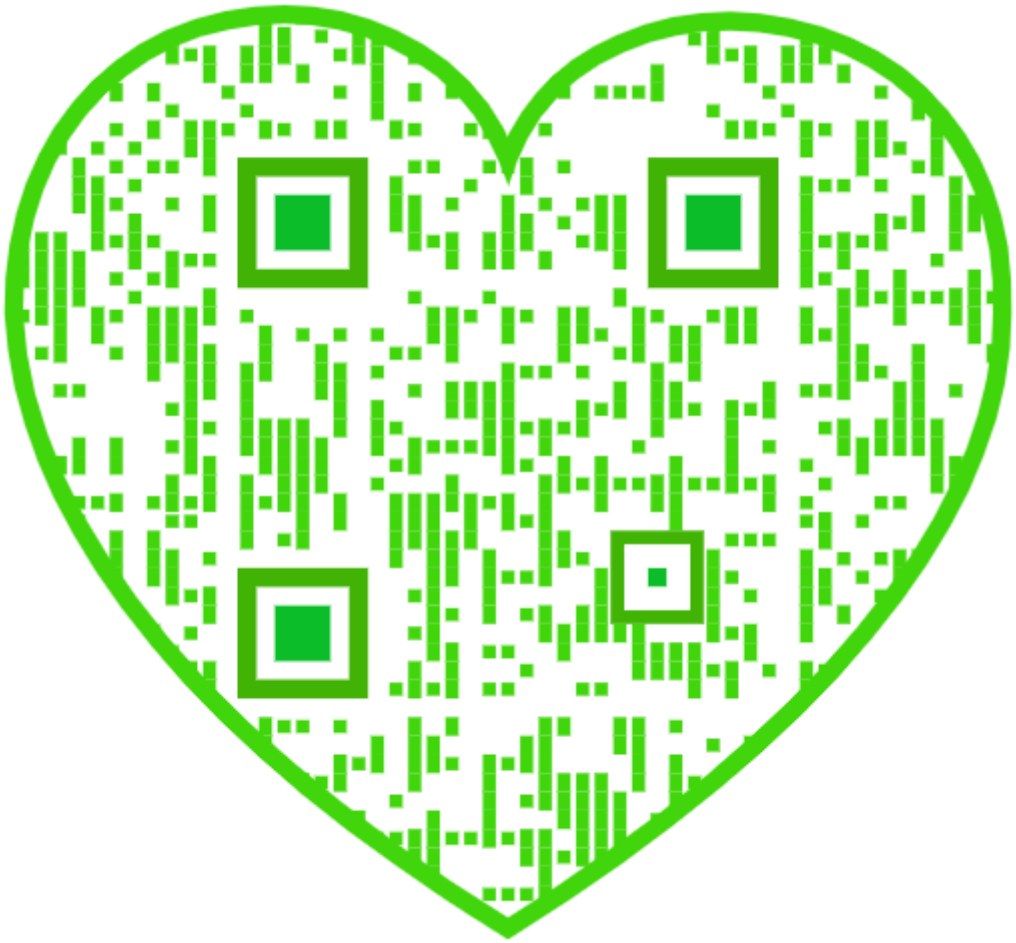

De twee vrolyke confraaters.

Een Nieuw Lied, ofte Vermakelyke Droom.

Op een Aangenaame Wys.

1.

Laest toen ik lag en sliep,
In het branden van de Zon,
Overvallen van een droom,
Langs een klaere Waterstroom,
Onder een Lindeboom,
Alwaer ik in een slaep beviel,
En men dagt als dat het moest zyn,
Myn Engelin myn tweede ziel,
En die help myn uit myn pyn,

2.

Als Luna die overschoone maegt,
By myn gekoomen was,
En toe vroeg ik of zy wat ruste wou
By myn in het groene gras,
En og ja sprak zyder myn waerde vriend
Zoo passeerden wy onze tyd,

En het was in het bloeije van onze jeugt,
Dat de liefde altoos vleit.

3

Den Tempel waer me offer in doet,
Van het best al wat men heeft,
Ja zelfs zyn eigen vleesch en bloed,
Uit liefde overgeeft,
En ik vroeg om daar eens in te gaen,
En te doen myn offerhand,
Maer og neen zy 't myn niet toe en stont
En zy drukte myn met haer hand.

4.

En ik wier door het weigere van deze maegt
Ja nog meer met min doorwond,
En toe heb ik haer nog eens gevraegt,
Of zy myn niet toe en stont,
En og ja sprak zy myn waerde vrind,
Kom voldoet aen myn u lust,
Ik ben geheel tot u gerief,
En toe heb ik haer eens gekust.

5.

En dat kusje dat had wel zo veel kragt
Dat ik wier nog meer doorwond,
En toe heb ik myn handjes wat lager gebragt,
Alwaer ik het malse vond,
En zy was nog zuyver Maget ryn,
Wel gemaekt van Lyf en Leên,
Toen heb ik geplukt haer Maegdebloem,
En nu leeven wy by een.

6.

Haer Lyfje was met een riem omgord
Haer halsje als een Zwaan,
Haer Borsjes die ware mooi opgeschort,
Ja nog mooijer als Diaan,

Haer sneeuw witte hande,
En haer roodermond,
En het zwarte hair op een witte grond,
Het was tot verligtenis van myn mert,
En tot vreugt van myn Jonkhert.

Een Nieuw Lied, op een Verliefde Minnaar.

Op een Aangenaame Wys.

1.

Ik wensch u veels geluk vrindin,
Gy bent het die ik teer bemin,
Om u wil ik alles lyden, bis.
Een lieve lonk van u gezigt,
Waar door gy my aan u verpligt,
En ik my kan verblyden. bis.

2.

U teedere mond die roept my toe:
Ach maatje lief maak u niet moe?
Wild dog u drift maar staaken, bis.
Wy zyn hier veilig en ook vry,
De tyd die legt alleen aan my,
Dat gy u kunt vermaaken. bis.

3.

Wanneer u boezem is ontbloot,
En ik myn hand roer in u schoot!

Dan kom ik tot bedaaren, bis.
U lieve hand dekt u gezigt,
Wanneer ik dit aan u verrigt,
Myn aan u kom verklaaren. bis.

4.

Hoord nu myn waarde en tedre Bruid
Ik stort voor u myn klagte uit,
Het is om u hart te winnen, bis.
Gy zyt alleen myn tweede ziel,
Waarom ik voor u nederkniel,
Om eeuwig u te minnen, bis.

Wiegezang.

Stem: Waar of myn Rozelyntje blyft.

1.

Slaap, slaap gerust, myn kindjen slaap,
Myn Jantjen! schrei niet meêr,
Wat deert u toch, myn iieve schaap,
Gy schreit uw oogjes zeer,
Daar nog geen zorg uw hartjen kwelt;
Gy weet nog van geen kwaad;
Wat is 'er dan dat u ontstelt,
Dat gy niet slaapen gaat?

2.

Uw vader werkt met lust en vreugd,
En wint voor uw het brood.
God zegent hem, en loont zyn deugd.
Was dit geluk niet groot?
En moeder is geen ryke vrouw,
Maar leeft nogthands gerust.
Zy zorgt voor u met liefde en trouw,
Gy zyt haars harten lust.

3.

Zo God u lieve Ieven spaart,
En onzen wensch voldoet,
Zo geev' hy u een zagten aart,
Een deugzaam rein gemoed,
Dat steeds zyn vreugd in weldoen vindt
Zich nooit aan schyn vergaapt:
Dan zegent God ook eens myn kind,
Maar zagt.. myn Jantjen slaapt.

Een Nieuw Lied.

Op een Aangenaame Wys.

1.

Myn lieve Saartje, die altyd
U Potloot en Blankett
'k Wou dat gy in de Modder viel,
Om u in 't nieuw te zetten,
Ik zal u maken een Japon:
Voor u buyk als een zak.
Voort, voort myn lieve Saartje,
  Al bent gy schief,
  Ik heb u lief,
En hou wel van een praatje,
Al met myn zoete lief.

2.

  U Boggel die pareert altyd,
Al zit gy maar te braaje,
U kostelyke puntigheid,
Dat doet u aardig naaije,
U schoonheid diend afgemaalt?
En die dat doed die raakt verdwaald
Voort, voort myn lieve Saartje,
  Al bent gy schief,
  Ik heb u lief,
En hou wel van een praatje,
Al met myn zoete lief.

3.

  U Druypneus die een elk bekoort,
Die kan men niet waardeeren,

U Oogen die staan in u hooft,
Als een Paar rype sweeren;
Dat komt al van de Snuyf,
En droppels die gy gebruykt
Voort, voort myn lieve Saartje,
  Al bent gy schief,
  Ik heb u lief,
En hou wel van een praatje,
Al met myn zoete lief.

4.

  U ouderdom belet u niet,
Zoo snoepig uit te kyken,
Wanneer ik u myn dienst aan biet
Zou het u hartje lyken,
Ik zei myn lieve Meid,
Gy zeid u Jaaren kwyt,
Voort, voort myn lieve Saartje,
  Al bent gy schief,
  Ik heb u lief
En hou wel van een praatje,
Al met myn zoete lief.

5.

  U Borsjes pronken aan u hart,
Zy zyn als Rooije koolen,
U Lipjes als geslepe kraal,
Die doen een Jonkman doolen,
Ik zei myn lieve kind,
Word gy zoo sterk bemind?
Voort, voort myn lieve Saartje,
  Al bent gy schief,
  Ik heb u lief,
En hou wel van een praatje,
Al met myn zoete lief.

6.

Ik zei myn lieve Ziels-vrindin,
Ik denk u nooit te trouwen,
Ik stel geheel u uit myn zin;
Want ziet het mogt myn rouwen,
U troost die is de Fles
En ik wensch u het best
Voort, voort myn lieve Saartje,
Al bent gy schief,
Ik heb u lief,
En hou wel van een praaje,
Al met myn zoete lief

Een Nieuw Lied.
Op Santje.

Stem: Myn lieve Saartje die altyd, enz.

1.

Sta stil gy Burger en gy Boer,
   En koopt dit Lied van Santje,
Die somtyds leid al op haar loer,
   Zy houd wel van een trantje,
Aerdig gemaekt van leest,
Van jongs op slecht geweest,
Voort, voort, jou leelyke Santje,
   Al bent gy bliek,
   Gy bent met ziek,
Gy houd wel van een trantje,
   Al van de Raarekiek.

2.

Haer Hoofdje dat is Appelrond,
   Daer by twee Roode Oogen,
Haer Neus die weegd wel dertig pond,
   Dat is niet veel geloogen.
Haer Mondje is zoo groot,
Meer als een Schellings Brood,
Voort, voort, myn leelyke Santje,
   Al bent gy bliek,
   Gy bent niet ziek,
Gy houd wel van een trantje,
   Al van de Raerekiek.

3.

Haer Kin is als een Naeld zoo spits,
Haer Hals houd zy verschoolen,
Haer Borsjes zyn zoo mals en vris,
Zoo zwart als Doove Koolen.
Haer Buykje is zoo plat,
Gelyk een Gaerenvat,
Voort, voort, myn lelyke Santje,
Al bent gy bliek,
Gy bent niet ziek,
Gy houd wel van een trantje,
Al van de Raerekiek.

4.

En dan haer Spaensche Gogeltas,
Daer durfd haer Man op roemen,
Maer ach! dat komt hier niet te pas,
Ik zou zyn naem haest noemen,
Maer dit is per abuys,
Die bloed is zelde thuys,
Voort, voort, jou lelyke Santje,
Al bent gy bliek,
Gy bent niet ziek,
En houd wel van een trantje,
Al van de Raerekiek.

5.

Haer Arremen als een Mevrouw,
Dat zou ik naest vergeeten,
Haer Handjes als een Beereklouw,
Haer Billetjes wild weeten.
Zyn puystig en verbrand,
Geen grooter dier in 't Land,
Voort, voort, jou lelyke Santje,
Al bent gy bliek,
Gy bent niet ziek,

Gy houd wel van een trantje,
Al van de Raerekiek.

6.

Haer Knietjes staen zoo wat voor uit,
Daer by twee kromme Beenen,
Haer Voetjes als een Solderschuyt,
Daer vaerd hy zoo mee heenen,
Dat leelyk Santjebuur,
Dat is zoo heet als vuur,
Voort, voort, jou leelyke Santje,
Al bent gy bliek,
Gy bent niet ziek,
Gy houd wel van een trantje,
Al van de Raerekiek.

7.

Wat dunkt u nu van zoo Makrol?
Wie zou zoo een Wyf begeeren?
Zy brengt haer Man geheel op hol,
En gaet hem affronteeten.
Want zy verteld gewis:
Dat hy een Dronkaart is,
Voort, voort, myn leelyke Santje,
Al bent gy bliek,
Gy bent niet ziek,
Gy houd wel van een trantje,
Al van de Raerekiek.

8.

Haer Man dat is een goede ziel,
Maer krygt niet veel te eeten,
Als zoo wat afgeboende Kriel,
Dat moet die stakkert vreeten.
Maer hy is ziende blind,
En speeld nog lieve Kind,
Voort, voort, myn leelyke Santje,

Al bent gy bliek,
Gy bent niet ziek.
Gy houd wel van een trantje,
Al van de Raerekiek.

Een Nieuw Lied.

Op een Fraatje Wys.

1.

Ik lag met smart op myn Daafne te wagten,
Waar of zy blyft, het uur is reeds gehoort,
Zy die dees dag, myn schoone Bloempjes bragten,
Ik snel daar heen dat niets u schaapjes stoort, bis.

2.

Misschien dat zy door Rovers is gestoolen,
En haar onteert, ja wel misschien vermoort!
Waar is die schurk, waar heeft by zig verschoolen,
Ik snel daar heen, dat niets myn drift verstoort.

3.

Zy is vermoort, vol angst is myn geweeten!
Ik heb haar gisteren nog voor 't laast ontmoet,
Zy zwoer myn trouw die ik nooit zal vergeeten,
Help myn ô Goôn, ik val voor u te voet.

4.

Myn trouwe Hond gy blyft by myne kudde,
Maar ach dat beest dat volgt my waar ik gaâ!
Hy ziet benaauwt als my myn leden schudde,
Helpt myn ô Goôn, gelooft zy komt te spaâ.

5.

Wie zien ik ginds, of wie komt myn hier naderen?
Of is't een schim die boswaards heen wil gaan?
Bedrieg ik myn in 't digte van de bladeren
Ik snel daar heen, ik wil haar spreeken aan.

6.

't Is Daafne lief die schoone Herderinne,
Zeg lieve Meid waar hebt gy na gewagt?
Het schynt dat gy my flaauwer gaat beminnen,
Hoe komt dat gy my nu geen bloempjes bragt?

7.

Ik kwam by 't Dorp, ik zag myn gryze vader
In wanhoop wel by duyzent menschen staan;
Myn hert bevreest, ik zie myn ongeluk naderen,
Ons gantsche Huis in felle vlam vergaan.

8.

Laat vry de vlam u Huis en Stal verteeren;
Maar brengt by myn u lieve Vader meê,
Geen rampen kan in 't minst ons onhell deeren
Zoo lang de Goôn my laat by 't wolig vee.

Een Nieuw Lied.

1.

Spaart, Meisjes, vry
Al uwe Tover-Lonkjes,
Ik schou die Minnne Vonkjes,
'k Haat die Slaverny,
Een ander kan uw' Vlammen bluszen
'k Zal my voortaan wel wagte u te kusse,
Die uit een droog Bed op wil staan,
Moet met geen Meisjes omme gaan.

2.

'k Heb eens bemind
Een zoo bekoorlyk meisje,
Zeer poezel blank van Vleisje,
Maar ik was verblind
Waar ik my keerde of heene wende.
't Was zugte, dugte, klage, zonder ende
'k Liep als een Zots-kap door de Stad,
Die zyn verstand verlooren had.

3.

Maar nu ter tyd
Geef ik om Leonoortje,
Hoe schoon zy is geen oortje,
'k Ben die zotheid kwyt;
'k Wil om een meid myn vryheid niet verliezen
Maar 'k zal voortaan de Roode Baay verkiezen:
Want, is men van het drinken moe
Men slaapt gerust tot 's morgens toe.

De Klaagende Minnaar over zyn Minaares.

Stem: Kan men zyn liefdens voorwerp kwellen.

1. A an wien zal ik het nootlot klagen,
   Die ik verkoos en trouw aanbood?
   Heeft zig valschelyk tegen myn gedragen,
   Het is den hemel ach,
   Die ik het klagen mag.
2. Geen sterfent mensch zal ooit beleven,
   Dat ik hoe zeer myn smert vermeer,
   Myn tot het minnen zal begeven;
   Want liefde koel van zin,
   Heeft niet dan valsheid in.
3. Ik plag nog binnen weinig dagen,
   Myn hart-vrindin, die ik bemin:
   Ongeveinst myn liefden durven klagen,
   Waar door ik daar ook voor,
   Haar wedermin genoot.
4. Maar nu gaan ik met regt vervloeken
   Den eersten dag, doe ik haar zag,
   En ik by haar myn troost kwam zoeken,
   Die ik een ruyme tyd,
   Genoten heb met vlyt.
5. O Goon wat moet ik ondervinden;
   Na weinig tyd, is onderscheid
   Werd het hert al van myn trouw beminden
   Gands van myn afgerukt,
   Dat in myn boezem drukt.

6. Ik zal het altyd op u wyten,
   Al wat ik ly, of hoe het zy,
   Een Meisje moet zig beter kwyten;
   Haar minnaar trouw te zyn;
   Maar minnen niet in schyn.
7. Hoe kan, hoe kan het mooglyk wezen
   Dat liefde zoet, vol minnen gloed,
   Nog zulke rampen heeft te vrezen;
   Maar 't gaat zoo in 't gemeen,
   Men ziet 'er meer dan een.
8. Ik zal het dog niet op u wreken
   Aan een ach, die dag op dag,
   Gestadig van myn kwaad komt spreken
   Schept in het leed vermaak,
   O trouwelooze zaak.
9. Nu gaan ik egter u mistrouwen,
   Hoe menigmaal, u zoeten taal:
   Myn zwoer u woord te zullen houwen,
   O min! ô valsche min,
   Wat hebt gy rampen in.
10. Vaarwel, vaarwel ontrouweloze,
    Vaar eeuwig wel, ik zweer ik zel,
    Myn min niet voor u min doen blozen,
    En minnen u niet meer,
    Gelyk ik deet wel eer.

Een Nieuw Lied, op een Rypaard.

Op een Aangenaame Wys.

1.

Kom vrinden luisterd na myn reeden,
Ik ben laatst met goed fatzoen,
Eens buyten de Stad getreeden,
'k Had ook een Rypaard van doen,
Maar doen ik kwam aan een zeide,
Vond ik daar een Merripaard staan,
Die was bezig al om te weide,
En ik ben daar na toe gegaan,
Zoo dra als ik kwam aan te gaan,
Vond' ik daar de koopman staan,
En ik sprak tegen hem met reeden,
Dit jong Paartje staat myn wel aan.

2.

Ik ging deez' Merrie viesenteeren
Langs haar beentjes overal,
Daar en kon niet aan mankeeren,
Want zy had geen spat nog gal,
Zy was wel gemaakt van leeden,
En van borst zoo lampoerel,
En van kop zeer net besneeden,
En daar by ook glat van vel,
Daar mankeerden in 't minst niet aan
Zy heeft een hals gelyk een swaan;
Een paar oogen als twee fakkels,
Ik heb de koop daar toe gaan slaan.

3.

Maar zy deed niet als draaye en keeren
Zoo dra zy de toom kreeg aan,
Het was om de Mannesie te leeren,
Ik heb myn spooren aan gedaan,
En ik begon langzaam te ryden,
En te steeken met myn spoor,
Zy en kon het niet langer lyden,
Want zy sprong gelyk schier door,
Ach ja zy sprong schier overend;
Want zy was geen spoor gewend,
En ik gaf geen moed verlooren,
Wyl ik wierd een moedig held.

4.

Ik begon te galloepeeren
Op dat schoone jonge Paard
Met myn zweep te karreseeren,
Dat zy slingerde met de staart,
't Roode zweet kwam daar met hoopen,
Door het steken van myn spoor,
Langs haar beentjes heen gaan loopen
Want ik wist niet waar 't kwam door
'k heb haar gestooken ik weet 't wel,
Maar dog niet gekwest haar vel,
't kwam door het steeken van myn spoor
De pikeur die weet het wel.

5.

Maar doen ik had na myn vermoogen
Ja gedaen schier al myn best.
Doen heeft zy my dog bedroogen
En dat speet my maar op het lest,
Want ik zal het nooit vergeeten;
Hoe zy speelden my een rol,

Daar ik nog ben opgebeeten,
En my staag maalt in den bol,
't Was voor my een groot schandaal
Want zy wipte my uit 't zaal
En ik bleef leggen zonder spreeken
Op het veld gelyk een paal.

6.

Het ging nog wel met myn armen,
Maar myn duym door dit geweld,
Deed my niet als bitter karmen!
Hy was deerlyk ontsteld,
Ik kon hem draayen en ook keeren,
Hy was zoo slap gelyk een tot,
'k Zal deez' Merrie wel beter leeren,
Myn duym die is nog niet kapot,
'k ben 'er wel deerlyk mee gekweld,
Dat ik moet blyven uit het Ry- veld
Maar ik zal die Merrie wel leeren,
Zoo myn duym weer is hersteld.

Een Nieuw Lied.

Op een Aangenaame Wys.

1.

O myn ziel leg u verwachting
Nu voor Eeuwig Eeuwig af
Ik hoop de Harts-vriendin der straffen
Daalt met Lotje in 't stille graf
Nu is my alles onverschillig
Wat ge ook vleyende aarde bied

Alles lastig, duister aaklig
Ach myn Lotje is 'er niet.

2.

't Hart verbryzeld maar de denkbeeld
Waard geduurig voor myn geest
Roept myn toe u lieve Lotje
Is niet meer zy is geweest
Alles, alles is verlooren
Alles vlied uit myne kring
Ik voel geen nieuwe hartstogt werken
Dan die der vertwyffeling.

3.

Lichaams kragten Ziels vermogen
Lust tot wysheid overleg
Vlyt gezondheid liefde vriendschap
Alles is met Lotje weg
O myn geest gy kunt niet denken
Doodlyk doodelyk beklemd
Zuchten, ach! ik kan niet zuchten
Al myn traanen zyn gestremd.

4.

Ik dwaal in duister in de oorde der wanhoop
Ik zie in 't minst geen scheemerlicht
't Koude zweet formt kille droppelen
Op myn bleek verstyfd gezicht
Ryt u open, O myn boezem
Geef, geef doorgang aan een zucht
Welk een doods angst ik zal bezwyken
Scheur u open geef my lugt.

5.

Ryne bron van stille traanen
Waarom waarom stroomt gy niet
Kon ik weenen kon ik snikken
Kermen moet ik van verdriet

O Belceur my altoos waardig
Myn vriendin laat my alleen
Dat gy weer een ader open
Door myn arm, en ga dan heen.

6.

O vertrouwde van myn Lotje
Zoo ik ooyt u ziel bewoog
Tot een deugdzaam medelyden
Wyk dan uit myn stervend oog
Uyt te zyn verswaard myn lyden
Hoe gy ziet my weenend aan
Drukt my op u kuyse boesem
Dan ontschiet myn oog een traan.

7.

Ach Belceur zy is gestorven
In myn arm gaf zy den geest
Ydel waaren u gebeden
Ik heb dan al te wel gevreest
'k Ben d'elendigste aller mensche
Zedert zy haar oogen sloot
'k Haat het licht, 'k haat my zelven
'k voel geen troost dan in de dood.

8.

Ik voel al reeds verpligting
O nu kan ik reeds bedaard
Aan die wrange wortel knaagen
Die my zo veel smerten baard
Myn Rolin, myn vriend en broeder
Weder treed myn kamer in
Zoud gy my niet dierbaar wezen
Broeder van myn Engelin.

9.

't sterven van een waardste vriendin
Was een dragelyke straf

Zo de dood het lieve lichaam
Aan 't verderf niet overgaf
Mogt het zyne form behouden
Onbes met van dit fenyn
Lotje zoud, de ziels vriendinne
Van myn zombre kamer zyn.

10.

'k Zou haar altoos by my houden
Duyzend, duyzend werf haar hand
Aan myn nart en lippen drukken
Als myn allerwaardste pand
Yder richting van myn oogen
Op haar dierbaar bleek gelaad
Ging verzeld van een overwinning
Over eenig zedelyk kwaad.

11.

In myn onbezielde Lotje
Geld daar een geheime kragt
Ter verbetering van myn driften
Geeft dan willen moed en kragt
Maar op 't sterven volgt ontbinding
stofflyk deel word ons ontsloopt
Zulk een heil is nooyt gegeven
Hoe gy bid en hoe gy loopt.

12.

Nog maar weynig weynig dagen
En myn Lotje daald in 't graf
Vriendschap kan haar niet behouden
Liefde staat haar eeuwig af
Lotje ik zie uw nimmer weder
Eeuwig weg, dat eeuwig moet
Ik geduuriglyk herhalen
Eeuwig weg, hoe stolt myn Bloed.

13.

Lotje uw lyden in dit leven
Lotje uw lieve ziels vriendin
Is voor eeuwig u onttogen
Fluysterd my de wanhoop in
O dat tergend veel gefluyster
Hoor ik waar ik heenen gaê
't zy waak of schichtig sluimer
't Volgt my altoos, altoos na.

14.

En ik zelfs o God dit maakt ook
Dat myn lyden weenend word
'k Heb het vergift dat haar deed sterven
In haar tedre hart gestort
'k Ben de oorzaak van haar Lyden
Van alle angste die zy droeg
'k Ben het die het lente bloempje
van het teeder stteeltje sloeg.

15.

Heb dan nu de dood een eynde
Van dit treurig leeven maakt
My met Lotje weer vereenigd
Daar myn hart zo zeer naar haakt
'k Zou bevryd van alle zorgen
Verre boven het Aards geweld
Altyd onze Schepper danken
Die ons zo hoog heeft gesteld.

Het Hedendaagsche leeven der Jonkmans en Jonge Dochters.

Op eea Aangenaame Wys.

1.

Komt vrinden met malkander,
Ik zal wat nieuws zingen gaen:
Van den een of van den ander,
Die daer zyn aen den zwier gegaen,
Zondag avond hoord wild myn verstaen,
Dan komen zy met haar Liefje aen,
En dat na de trant, zoo men ziet,
Al het zwieren is tot niet.

2.

Meenig een die wil wel zwieren,
Met zyn Liefje op zyn gemak;
Want daer kan 't niet aen mankeeren,
Want zy houden dog haer gemak,
Al hebben zy een stuyver te verteeren,
Leven zy als de grootste Heeren;
En dat na de trant zoo men ziet,
Al het zwieren is tot niet.

3.

Men ziet ze ook al meede,
De Breestraet gaen heen en weer,
Na de Kemphaentjes toe treeden,
En in het Ponshuis veel te meer,

Daer tracteerd men op wit of rood,
Met het Nuffie al op de schoot,
En dan gezoend na de manier,
Is dat niet een groot plyzier.

4.

Als men van daer dan heene gaet,
Dan gaet men aen de zwier,
De stille weg wild myn verstaen:
Om te blusse het Minne-vier;
Maer het Nuffie zyt myn lieve schat,
Als gy niet anders kan als dat,
Dan komt gy vast by my niet aen,
Wilt nu maer vry heene gaen.

5.

Hier kund gy nu aen zienen,
Hoe trouw dat de Meisjes zyn,
Zy willen wel met uw zwieren,
En dan verjaegen uw altyd,
Zy gaen met uw om geld en goed,
En laten u dan weer lopen met spoed,
Zy hebben geen langer behagen,
Dan tot duurt u geld en goed.

6.

Daerom als gy gaet zwieren,
Blyft van zulke Meisjes af,
En laet u niet meer pieren;
Want zy houden u maer voor maf,
Meid die Meisjes dan met 'er spoed,
Die het te doen is maer om u goed,
Adieu dan minnaers wie gy zyt,
Onthoud myn les voor altyd.

Een Nieuw Vermaakelyk Lied, van een Moolenaar die hem inbeelde dat hy een Haan was.

Op een Aangename Wys.

1.

Hoord toe men zal u zingen,
Het zyn wonder raare dingen:
Van een Moolenaar hoord aan,
Meenden dat hy was een Haan.
De Haan die kraaiden koekerde koe,
De Moolenaar riep doet de deur toe,
En altyd kraaid de Haan,
En de Moolenaar achter aan.

2.

Hy wil de Henne treeden,
Gelyk de Haane deeden,
Hy ging aldaar zonder Jok
Zitten in het Hoenderhok.
Daar ging hy by de Henne staan,
En hy treeden gelyk een Haan,
Altyd kraaid de Haan,
En de Moolenaar achter aan.

3.

Hy deed het Hok daar oopen,
De Hoenders daar uit loopen,
Hy loopt de Henne naa,
Om te zien waar dat zy gaan.

Doe kreeg hy weer een beuk,
Riep tuk 'er de tuk, geuk, geuk, geuk,
Altyd kraaid de Haan,
En de Moolenaar achter aan.

4.

De Moolenaar wou vliegen,
Hy ging hem zelfs bedriegen,
En liet zyn armen gaan,
Gelyk de Vleugels van een Haan.
Doe kreeg hy weer de beuk:
Riep tuk 'er de tuk, geuk, geuk, geuk,
Altyd kraaid de Haan,
En de Moolenaar achter aan.

5.

Veel Menschen kwaamen loopen,
De Haan had schiet verzoopen,
Zy haalden hem uit de Sloot,
En zy redde hem uit de nood.
Daar kreeg hy weer de nuk,
En riep tuk, tuk, tuk, tuk, tuk,
Altyd kraaid de Haan,
En de Moolenaar achter aan.

6.

Hoord toe gy Moolenaaren,
Ziet hoe de Haanen vaaren,
Ziet beeter voor u toe,
Als dat gy roept koekerde koe.
En wagt u voor zoo een malle beuk,
Van te roepen teuk, teuk, teuk,
Altyd kraaid de Haan,
En de Moolenaar achter aan.

Eliza en Coelyn.

Op een Fraaje Wys.

1.

't Was in de Morgenstond,
Dat Eliza door de stroomen,
Ontwaakte en haar Minnaar vond,
En hy dacht by haar te koomen.
Ach gy zoud gestadig treuren!
Vaarwel Eliza ik gaa schep moed,
Met u lieffelyke kleuren,
Dien ik nu verlaaten moet.

2.

Getroffen door zyn klacht,
Sprak Eliza met schreijende oogen,
Hy die myn smert verzacht,
Dat is niet te gedoogen.
Gy wist hoe teeder ik u beminde,
Helaas Coelyn bemind gy niet,
Ach helaas zoo gy myn ontvliet,
Ik overleef de rampspoed niet.

3.

Terstond wierp deeze Held,
Zyn Wapentuig ter needer,
Eliza was niet min ontsteld,
Vloog in de armen van haar Held.
En stryd vol moed als Leegerknegten,
Steld u voor Eliza bloot,
Maar verwacht geen andere dood,
Als dan in Eliza's schoot.

Een Nieuw Lied.

Op een Aangenaame Wys.

1.

Waar blyft gy, myn beminden,
Ik ben hier in onrust,
Ik dagt u hier te vinden,
Te smaaken minne-lust,
Ag bloem, vol waard,
Myn schat op aard,
Wilt u tot myn begeeven,
Want ziet ik steek vol minnepyn,
Waar zyt gy, ag, waar mag gy zyn,
Ziet myn jong hert,
Wagt u met smert,
Waar blyft gy myn beminden. bis.

2.

Wie doet u schoonheid smaaken,
Dat ik u hier niet vind,
Wie mag u lippies raaken,
Wat minnaar gy bemint,
Zyt gy alleen,
Al met die geen
Laat u in stil genaaken,
In u vertrek, daar gy nu blyst,

Daar gy de venus-lust bedryft,
Ag, denkt gy niet,
Op myn verdriet,
Maar wel op u vermaaken. bis.

3.

Laat u geluid nu hooren,
Verheugd my, waarde pand,
Laat ik u lust dog stooren,
Bint u in geen verband,
Opent, met spoet,
Myn lieffie zoet,
Myn lief, myn uytverkooren,
Laat my niet langer in deez' pyn,
Laat ik alleen u minnaar zyn,
Ik bemin u zeer,
Bemint my weer,
Wilt my trouw liefde toonen. bis

De Klaagende Zeemans-Vrouw, over haar Huwelyk, wenschte liever nooit getrouwt te zyn.

1.

Ik wil eens gaan zingen van myn avontuur
't komt myn zo heeden in myn humeur,
'k Heb myn begeven al in den Echtenstaat,
Maar ik beklaag myn un alles teegen gaat.

2.

Ik heb 'er gaan trouwen een Zeeman o pyn,
Nu dat ik voor altoos alleenig moet zyn,
Dat valt my zo lastig, doe ik was jonge meid
Doe wierd ik van ieder bemind en gevlyt.

3.

Ik was 'er een Meisje in 't best van myn fleur
Ik wist van geen verdriet, nog van geen getreur!
Het danssen en zingen, dat was myn vermaak;
Ik was van mynambagt een Naister verstaat,

4.

Ik heb myn verbonden, myn vryheid ô spyt
Ik Ben voor al myn leven, myn plyzier gaan kwyt,
Dat ik ben gaan trouwen, dat baart myn verdriet!
Als ik maar weer vry ben dan trouw ik nooit niet.

Een Nieuw Lied.
Op de Karsouse meisjes.

1.

Karsou,
Ik heb Jou,
Zoo meenigmaal bekeeken:
Maar al u looze streeken,
Die lyke my niet,
Al u looze streeken,
Die staan my niet aan,
Daarom wil ik treeden,
Waar ik koom van daan.

2.

'k Kwam laast,
Met haast,
Al door het Heere-straatje;
Ik zy lieve Maatje,
Kom zet u hier wat neer,
Drinkt eens een glaasje,
Rookt een pyp tabak,
Met al die looze streeken;
Raakt het geld uit u zak.

3.

Een zoen,
Kan doen,
De heele nagt te blyven,
Dan hoord men niet als kyven:
Van onze Officier,
Zoo raken wy aan 't dwaalen,
Zoo dronken als een Zwyn,
Ons Schip legt voor de palen,
Wy moeten aan boord zyn.

4.

Laat wy;
Eens bly;
Te zaam de glaasjes klinken,
En eens lustig drinken,
Wy gaan na Holland toe,
Adieu Karsouze Meisjes,
En Vaderlandse Bruid,
Wy dringen nu voor 't laatste,
Onze glaasjes uit.

5.

Toe fors,
Maak los,
Jou voor en agter touwen;
Wild nu maar afhouwen,
Men vaard na Holland toe,
Daar is geen beter leven,
Als by u Echten Vrouw,
Verwenscht zyn alle Hoeren,
Van 't Land Karsou,

Het vroolyk meisje.

Op een Aangenaame Wys.

1.

Blyft ô lieve Vriendschap!
Altoos myn Gesellin,
Voor my, in dit leeven,
Ten uwen Tempel in.
Wees gy steeds myn toeverlaat,
Bestuur gy al myn Paên!
Laat ik op uw' voorgang
Verheugt ten reie gaan:
Bestuur gy lieve Vriendschap
Gestadig al myn daên, bis.
Al myn daên,
Al myn daên.

2.

Dansent door 't Huys te springen,
Is 't geene dat ik min,
Altoos vrolyk, altoos bly
Te leeven is myn zin.
't Is het beste, 't is het liefste,
Dat ik ooit op Aarde vond,
Altoos bly en altoos vrolyk,
Altoos vrolyk met de mond,
Dausend door 't Huys te springen,
Huplend zingent met de mond, bis.
Met de mond,
Met de mond.

Air.

Welk een genoegen zal 't my geven
Weer in myn land te zyn gebragt
Om daar op myn gemak te leeven.
Wat is 't een vreugd die ik verwagt!
Ik Zal thuis myn vrouwtje vinden,
Myn vrouwtje en al myn vrinden
Ach: wat ben ik
Verheugd en in myn schik:
Myn wyfje is aardig, lief en schrander.
'k verbeel my haar liefkoozery.
Myn kinderen daar by
Al huppelende om my;
Elk springt me op de zy;
Elk roept even bly:
Papa kom by my!
Bij my! by my
Een ander
Mag vry uit reizen gaan
By my is 't afgedaan.
Men vraagt wat my is wedervaaren,
Ik kryg by my de gantsche Stad
'k Zal in 't verhaal geen leugens sparen,
Een reiziger liegt altyd wat.
Ik zal door vreemde zaaken
't Gezeldschap steeds vermaaken,
Elk staat versteld
Van 't nieuws dat ik hem meld

Myn wyfje is aardig, lief en schrander.
'k Verbeel my haar liefkozery.
Myn kinderen daar by
Al huppelende om my;
Elk springt me op de zy;
Elk roept even bly:
Papa: kom by my!
By my! by my!
Een ander
Mag vry uit reizen gaan!
By my is 't afgedaan.

Een Nieuw Vermakelyk Lied.

Op een Lieffelyke Wys.

1.

Al wat ooit immermeer:
Het leven kreeg van den Heer
Is tot dienst van den Mensch,
Tot zyn nut en tot zyn wensch.
Al 't Gediert dat 'er leest,
Dat op Aarde en Water sweeft,
Aan hem duyzent nut en vreugde geest.
't Hart ontsluit,
Door 't kruyt,
Dat op Aarde jeugdig spruyt,
Jaagt in de groene Mei zyn zoete geure uit
Het herleefd en 't bloeit,
En 't schiet en 't groeid,

En 't maakt dat alle herte van vreugde bloeid,
O aangenaame tyd!
O zoete vrolykheid!
Als alle diere,
Zeer vrolyk zwiere,
En toonen dankbaarheid,
Glorie zy lof en eer,
Duyzentmaal en nog meer,
Aan de Goedertierent Opperheer.

2.

Febus vrugtbaare staat,
Daald uit de gulde zaal,
En maakt dat 't jeugdig vogt
Word in bloem en spruyt gebrogt,
't Geeft de Rooze zoete geur,
En de Tulp zyne kleur,
En steld Floraas heele hof in sleur.
't Geel en root Fiolet,
Word ook in bloei gezet,
En door des Hemels dauw met honing vogt bezet;
De kruyden in haar eerste jeugd,
Dienen ons met groote vreugd,
Haar zoete geure ons heele hert verheugd
Het lokt de Beitjes aan,
Om haar zoet te ontfaan,
Zy vliege en werken,
In alle perken,
En maaken honing traan,
Glorie zy lof en eer,
Duyzentmaal en nog meer,
Aan de Goedertierent Opperheer.

3.

Niet alleen bloeid het kruyt,

Meenig hert ook ontsluyt,
Al de Vogeltjes vooral,
Loven God met bly geschal.
't Zeisje zeer aardig zingt,
En de Leeuwrik klinkt,
Van de eene tak op de andere springt
't Gekraay van den Haan,
Doet de Boer uit 't Bed op staan,
Zoo dra de purpere dageraat komt aan,
Kwak, kwak, kwak menigmaal,
Hoord men in de groene Zaal,
Men kend daar een ieder aan zyn taal.
't Nagtegaaltje slaat
Lang eer den dag op gaat.
De weeldrige Mosse,
In veld en bosse.
De Koekkoek slaat de maat:
Glorie zy lof en eer,
Duyzentmaal en nog meer,
Aan de Goedertierent Opperheer.

4.

Gaat men langs bos of hey,
Of wel dooreen groene Mey,
Men ziet vreugde om 't meest,
Zelfs tot in 't stommen beest.
Coridon speeld daar by
Op zyn fluyt of schallemy,
Alle Vee springt op van herte bly.
Ja in Zee en Rivier,
Is ook menig vrolyk dier,
Corper, Snoek en Cabeljouw,
Zyn ook vrolyk zonder Vrouw,
En met een woord gezeid,

't Is niet als vrolykheid,
Die 't hart van al 't Vee verblyd,
't Welk men overal;
Door 't geheele aardsche dal,
En alle de werken.
Des Heeren bemerken,
En daarom diend gezeid:
Glorie zy lof en eer,
Duyzentmaal en nog meer,
Aan de Goedertierent Opperheer.

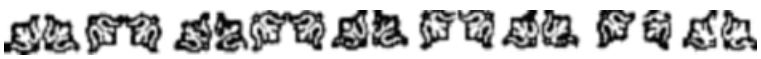

Een Nieuw Lied, op het vertrekken van de Kaap nah et Vaderland.

Op een Bekende Wys.

1.

Nu schei ik af van Africa,
En Caap de Goede Hoop,
En boeg myn koers met vreugde na,
Een Land daar ik na noop,
Waar dat men spreekt, gelyk men denkt,
En voor de Waarheid stryd,
Daar liefde en trouw blyft ongekrenkt,
Tot dat de dood ons scheid.

2.

Daar leefd een ieder vrank en vry,
Waar dat hy gaat of staat,
Den Burger en den Burger Heer,

In een Egaale graat,
De Knegt en Meid gelyk hun Heer,
Als zy maar braaf bestond,
't Recht kend Bedelaar nog Heer!
Men vonnist daar gegrond.

3.

Zoo ymand scheld of vinnig spreekt,
Die word daar voor gestraft!
Een schurfde kwant of galgen aas,
Word loon na werk verschaft,
't Gaat daar heel aârs als op de Caap,
Daar men de Christen scheld:
Voor schurfde kwant of galgen raaf,
Als schuim voor niets geteld.

4.

En had men hier geen Europees,
Zeg Africaans gebroed?
Van wien gy leefd en word geleert,
Hoe dat gy leven moet,
En zoo men nagaat u geslagt,
Van Vaar of Bestevaar,
Zoo is 't Matroosje of Soldaat,
Aârs Hottentot, niet waar?

5.

De pragt en glorie kampt om eer,
Hier in dit zwarte Land,
Geen onderscheid van kleed is hier,
In hoog of laage stand,
En wat de Vrouwe aan mag gaan,
In schyn zoo zynze braaf,
En word haar lyf niet regt geschroeft,
Dan houwen ze met een slaaf.

Op de Schoonheid der Bruynette.

Op een Fraaje Wys.

1.

Komt broeders kom en laat ons roeme,
Het geen myn hert en ziel behaagt,
Het zyn de schoonste cieraats bloemen;
Waarvoor myn Hert tot liefde draagt,
Het zyn Bruynetjes van de kleuren,
De schoonste bloemen op de aard;
Kom laat ons de roem vermeêren,
Zy zyn de roem van alle waard.

2.

Bruynetjes zyn myn ziels verlangen,
Myn oog, myn troost, myn toeverlaat;
Wanneer ik kusse haare wangen,
O dat smaakt zoo delicaat,
Als ik aanzie haar hemelboogjes,
O wat een allerschoonst cieraat,
Een heldere glans van haare oogjes,
Dat boven pronk en weelde gaat.

3.

Laat maar de grootste Dames pronnek,
Al met haar roode rooze kleur,
Ach het is om valsch te lonken,
Zy houde dog geen vaste kleur;
Maar myn Bruynette myn vrindinne,
Houd gantsch van geen blankettery,
Zy weet wel dat ik haar beminne,
Wat hoeft dan al die smeerdery.

4.

Bruynetjes zyn myn zielsvrindinne,
Niets ter waereld myn meer behaagd,
Al dat schoon doet haar beminnen;
Dus ik haar myn liefde toedraag,
Komt zy my een lonk te geven,
Met haar oogjes bruyn als git,
O zy is myn lust en leven,
En ik ben op haar dan verhit.

Een Meisje op het zien van een Zwaan.

Stem: Hier legt myn Damon in het Graf.

1.

Daar zwemt h op het bruine meir:
De Koninglyke Zwaan!
Vry als de ziele met het kleed
Der onschuld aangedaan.

2.

De afgrond raast beneden hem,
Hy went het Hooft niet af;
Maar trost met moetzyn woest geg loci,
En lagt in 't open Graf.

3.

Zoo leeft hy tot zyn schedel gryst,
Bevryd van vrees en dwang,
Dan sterft hy, en zyn laaste zugt,
Is een Triumfgezang.

4.

Gy, die de Zwaan schiep nevens my,
Dat hy myn voordeel strekk',
Dat immer groote God! myn ziel
Het kleed der onschuld dekk'.

5.

Dat fier my tot myn schedel grys,
En is myn eind naby,
Dat dan nog myne laaste galm,
Een Haleluja zy.

Op het vertrekken van het schip Leyden, van de Kaap na het Vaderland.

Op een Aangenaame Wys.

1.

Moet 't Schip Leiden nu vertrekken,
En verlaten de Caapsche Rhee?
Ach wat moet 't leed verwekken;
Want wy moeten nu na Zee,
Niet voor ons begrypt 't mensche,
Wy verlange na 't Vaderland,
Daar men heeft 't geen men kan wensche,
Beter dan aan 't Caapsche strand.

2.

Aan de Caap de Bonne Esperance,
Is het leven zeker goed,

Als men de Moode van de France,
Volgen kan, zo ieder doed;
Maar zoo men dat niet kan beginnen,
Dan word men 'er niet geagt,
Want zy kwelle haare zinnen,
Niet dan met Moodes en pragt.

3.

Als zy nagaan haare stamme:
Is 't Hottentots gebroed,
Daar zy voortgesprooten kwamme,
Uit het Hottentotse bloed,
En als zy haar geslagt nagingen,
Van d'eerste tot de laatste stam,
Zyn Hottentot haar Ouderlingen,
Daar heel Africa uitkwam.

4.

Lieve Meisjes agt 't u waardig,
Wanneer een Scheepeling u groet,
Weest dan niet al te hovaardig,
Want gy vraagt hem met 'er spoed:
Dog wel om 't een of ander,
Wat hy bragt uit 't Vaderland,
Daartoe zyt gy heel wel schrander,
In het Africaansche Land.

5.

Nu gaan ik myn Lied besluiten;
Dog ik my hier niet en noem,
Daarom wil ik my niet uyten;
Wyl ik Africa verdoem;
Want zy zyn my niet eens waar dig?
Dat ik hier myn naam benoem,
Al is haar pragt nog zoo hovaardig,
Ik egter Africa verdoem.

Een Nieuw Lied.

1.

Ik ging laatstmaal, 't was in de zomertyd,
Dat ik 'er myn naarstig had toebereid,
Wanneer dat Aurora was opgestaan,
Om eens met myn lief Uyltje uit te gaan,
Ik voorzag my van 't geen ik noodig had,
Van een kouwtje en een duitje in me zak,
Waarna ik wat heen en weder liep,
Of hier of daar ook een vogeltje sliep.
Zo ben ik met het kraaijen van de haan
's Morgens vroeg ten poorte uitgegaan.

2.

Ik had gejaagd de halve morgenstond,
In Bosch en Veld, daar ik haar niet en vond,
Maar op 't laatste wierd ik zo moe en mat,
Aan een Rivier, daar ik wat neder zat,
Maar van verre zag ik een schoone Maagd,
Die haar boezem wast dat het my wel behaagt,
Ik ben met haast naa haar toegegaan,
Ik groete haar, zy was niet eens ontdaan,
Maar zy verliet het water alzo ras,
En kwam by myn in het groene gras.

3.

Ik klaagde haar hoe ik veel uuren lang
Had gezogt in 't Veld, al zonder bedwang,
Maar zy vertroosten my in al 't verdriet,
Misschien zo tapt uw tuitje dan niet,
Maar zo dit tapt, weet ik een mooi plyn,
Daar wel genoeg voor u te vangen zal zyn,
Maar gy moet daar eerst maken een spoor,
Want een Jaager is daar nooit gegaan door;

Maar vreest gy niet voorde doorne, myn vrind,
O neen, sprak hy, myn allerliefste kind.

4.

Zy toonde my 't was een zo enge baan,
Daar ik veel moeite had om door te gaan,
Zeer digt beplant met boomen en met gras,
Daar ook genoeg voor my te vangen was,
Myn fluitje die tapt, en ik deed myn best,
Op 't geluid kwamen al de Vogels uit 't nest.
Ik vroeg, Godin, tapt myn fluitje goed?
O ja, sprak zy, myn alderliefste zoet,
'k Had nooit gedagt zo vreugde te ontgaan,
Om eens met u myn Uyltje uit te gaan.

5.

Myn Uyltje die is 'er geheel ontrust,
Ik bid u geeft hem een weinigje rust,
Want al zyn kragten komen tog wel weer,
Het vangen dat gaat wel meer als een keer,
Maar, Vanger, gy moet'er van hier niet gaan
Voor dat ge myn kouwetje vol hebt gevaân,
Hy sprak, ik u nimmermeer aanziet,
Als tuitje tapt verlaat dit plaatsje niet,
Zo hebben wy drie visites gedaan,
En dat stond deeze Maaget zeer wel aan.

6.

Myn vreugde die was nu geheel vergaan,
En myn Uyl kon op zyn pooten niet staan,
Toen dankte ik haar met een kus vol kragt,
Om dat zy myn het glaasje heeft gebragt,
En sprak, gy kunt hier de Vanger van zyn,
Of weet niemand van deeze plaats of plein,
Hoe meerder gy komt vangen, myn vrind,
Hoe meerder dat gy van my word bemind;
Ik laat 't u denken of ik deeze baan
Weer met myn Uyltje zal wandelen gaan.

Beschryving uit Staade, in Duitschland, van drie Susters;

een derzelve, die een arme Weduwvrouw met zes Kinderen was, verzoekt aan de andere, zynde een ryke Juffrouw, eenig Brood, die zulks weigerde;

waarop zy met het zelfde oogmerk na haar tweede Suster, die een Dienstmaagd was, toeging, welke aan haar verzoek voldeed; als mede, het onderscheiden lot dat zy ten loon van haare bedryven ondervonden.

Stem: O Holland schoon.

1.

Helaas wat klinkt ons in de ooren,
Een droevig stuk stel ik te vooren,
Zo ons uit STAADE werd vermeld,
Ik zal het uw te kennen geeven,
Dat Stuk dient wel te zyn beschreeven,
En met droefheid nu vermeld.

2.

Een arme Weduvrouw wild hooren,
Had zes Kinders fraai gebooren,

Twee Zusters had zy ook aldaar,
Den een door voordeel in de weereld,
Begoud, bezilverd, en bepeereld,
Haar jongste Zuster was dienstbaar.

3.

De arme Vrouw te deezer tyden
Zat met haar Kinderen in lyden,
Dorst niet bekenne haar armoed groot,
Zy is vol droefheid en getraanen,
Na haar Ryke Zuster gegaanen,
En smeekte haar om een stuk Brood.

4.

Ach Zuster lief aanhoord myn klaagen!
Aanziet myn armoed deezer dagen,
Ontfermt u over myn getraan,
Ach wild uw hert tot myn gewennen,
Ik durf niemant myn nood bekennen,
Ik bid uw wild my doch bystaan.

5.

Deez' Juffrouw sprak door duivels streeken:
Als ik Brood heb geeft God een teken
Dat het veranderd in een steen,
Pak uw tog maar weg gezwinden,
Gy kunt geen hulpe by my vinden,
Weg met uw Ongediert met een.

6.

Hoord na Gods wonderlyke werken:
Als haar Man t'huis kwam uit de Kerke,

Zou hy het Brood snyden met spoed
Het mes kruld daar op om met eene,
Het veranderd in een steene,
Door Gods magt op staande voet.

7.

De Heer verschrikt begon te spreeken,
Ach Vrouw aanziet dit droevig teeken
Hebt gy gespot met iemands nood,
Achl ach wat hebt gy doch begonnen,
Hebt gy gesproken onbezonnen,
En iemant nu geweigerd Brood?

8.

Myn arme Zuster, zei zy verheven:
Heb ik geweigerd Brood te geeven
Die hier kwam bedele assurant,
God geeft sprak ik tot haar met eene:
Als ik brood heb het werd in steene
Weg met u Ongediert aan kant.

9.

Haar Man sprak Vrouw wat Gruwel teken
Dagt gy niet dat God dit zou wreken,
Zo een Vervloekte haat en nyd?
Hy die is Heilig en Rechtvaardig;
Komt met zyn wraak en straf volvaardig
Op zyn eigen wys en tyd.

10.

Hoord eens wat Straf haar komt gebeuren
Het stuk is waardig te betreuren

't Ongediert heeft haar overheerd
Verschoone kon haar gansch niet baten,
Haar Ligchaam raakte vol met gaten,
Zy is door het Ongediert verteerd.

11.

Deez' arme Weduvrouw hoord aane,
Is na haar jongste Zus gegaane,
Sprak tot haar vol droef getraan;
Myn Kindertjes schryje daar neven,
Van honger, 'k heb niet om te geeven
Ik bid vol droefheid zwaar belaân.

12.

Ach Zuster lief sprak zy verheven:
Ik zal u zo veel als ik kan geeven,
Roept den God des Hemels aan,
De Vader der Weduwe en Weesen,
Kan al uw druk en smert genesen,
En uw eeuwiglyk verzaân.

13.

Myn hert doet zeer over uw lyden
Komt 's avonds ter gezette tyden,
Als de klok slaat half tien,
Ik zal zo veel by een vergaaren,
Als ik kan voor uw bewaaren,
Laat het doch aan niemant zien.

14.

Deeze Meid zo 'k u verklaare
Diende by een Bakker aldaare,

Voor Huishoudster merk eens aan,
Zy had des weeks gezette dagen
Om te geeven met behagen:
De arme menschen wilt verstaan.

15.

't Was al haar lust voor God te leeven,
En den nooddruftige te geeven,
Tot den elendige te gaan,
Haar gantsche hert haar ziele wensche
Was liefde tot God en de mensche,
En zy geen armoed versmaad.

16.

Haat maakt krakeel ten allen stonden,
Maar liefde die bedekt veel zonden,
Exempel ziet men hier nu klaar,
Haar liefde hert kwam daar verwekken,
Haar Zusters armoed te bedekken,
Dat het niemant wierd gewaar.

17.

Deez' arme Weduvrouw hoord aane
Is 's avonds na haar toegegaane,
Als de klok sloeg half tien,
Haar boeselaar had zy wild weten,
Dan met overschot van eeten,
En met stukken brood verzien.

18.

Gaf het haar sprak wild u spoeden,
Om uw Kindertjes te voeden,

En vertrouwt maar op den Heer
Gods hand die komt uw maar beproeven
Wild uw dog niet veel bedroeven,
Hy zal uw wel zegene weer.

19.

Heft uw oogen na den Hemel,
Zie op al het aards geweemel,
't Is Gods hand die het al regeerd:
Die arm zyn na den geest geprezen,
Zal van God verzadigt weezen,
Uw van hert tot hem bekeerd.

20.

Hoord wat een valsche tong gaat werken
Die deeze misdaat kwam te merken,
Sprak tot den Bakker met 'er spoed:
Wild des 's avonds maar oppassen,
Om uw Meid eens te verrassen,
Zy rinneweerd al uw goed.

21.

Den Bakker sprak hoe kan dit weezen?
Want ik mis geen stuk gepreesen,
Zy dient my trouw en opregt,
Hy dagt echter daar beneeven,
Ik zal van avond eens agt geeven,
Om dat my dit is gezegt.

22.

Des 's avonds merkt dit stuk eens aane
Zag hy dat zy had gedaane,

In haar boezelaar hoord aan,
Het overschot al van het eeten,
En wat stukken brood wild weeten,
Hy is haar stil na gegaan.

23.

Vat haar aan en sprak met eenen,
Waar wild gy zo laat nog heene,
Wat hebt gy daar in uw schoot?
Zy was bedroeft en sprak verheven,
Ik zal 't myn Heer te kenne geeven,
't Zyn bloozende roosen rood.

24.

God komt het kwaad met straf beloonen
Doch 't goede met zyn gunst bekroonen
't Brood veranderd met 'er spoed,
In bloozende roode roosen,
Als op 't veld staan te bloosen,
Door Gods magt op staande voet.

25.

De Meid verschrikte over dit teken
Riep myn hert begint te breken,
Viel als dood ter aarde neer,
Riep tot Jesus met verlangen,
Wild myn armo ziel ontfangen,
Myn Bruidegom en myn Heer.

26.

Komt Jesus; komt myn Borg en Koning
Haald myn ziel in 's Hemels Wooning,

Daar ik met Vader, Zoon en Geest,
Zal eeuwig, eeuwig Bruiloft houwen
En 't lieffelyk aanschyn Gods aanschouwe
Hier op gaf zy terstond den Geest.

27.

Men zag dit Lyk ter aarde draagen,
Veel arme zugte ende klaagden;
Den Bakker riep ô droevig kruis!
Weg valsche tonge, weg met eene
Myn glans en luister is verdweene,
Myn stut en steun, is uit myn huis.

28.

Een roosendaal van roozen groeijen
Op haar Graf, en staan te bloeijen
Tot een teken van den Heer.
Wild al te zaam in liefde leeven,
God zal gewis zyn zegen geeven,
Hy heeft van 't boosen een afkeer.

29.

Het worteltje van alle kwaaden
Is gierigheid vroeg en spaade,
Waar uit spruit groot haat en nyd
Men ziet, helaas, in deeze dagen,
Meer haat en nyd als liefde draagen,
Door al de gantsche weereld wyd.

30.

De zonde is in den top gerezen,
Verdrukking der Weduwe en Weesen,

Door wangunst, agterklap haat en nyd,
Werd menig valschelyk belogen
Den een de aâr niet in de oogen
Het ligt gunt in deez' boose tyd.

31.

Heeft men geld, men heeft vrinden,
Dan is het wellekom myn beminden,
Maar raakt gy in tegenspoed,
Die gy dan denkt het zyn uw naasten,
Zullen van uw vlieden met 'er haasten
En uw schoppen met de voet.

32.

God die het alles gaat bestieren,
Doorgrond de herten en de nieren,
Kan zulk kwaad gedooge niet,
Nog met zyn heilig oog aanschouwen
Wild al te zaam dit lied onthouwen
Hy straft het zo als men ziet.

33.

Gierigaards, vloekers en ook Zweerders
Lasteraars, dronkaarts en hoereerders
Verdrukkers van Weduw en Weez'
Denkt dat God eens ten genen dagen
Yder zal rekenschap afvragen
Van alles wat gy hebt geweest.

34.

Jonk, oud ryk, arm, groot en kleinen
Wy alle moeten eens verschynen,

Voor Gods Regterstoel hoord aan,
De Vroomen zullen eeuwig leeven,
De godloosen voor verdoemenis beeven
Elk zal daar loon na werk ontfaân.

35.

Al die dit stuk dan komt te leesen:
Laat het uw een spiegel weezen,
Wild geen armoed versmaân!
Weduwen en Weesen al te gader,
Vertrouwt op God hy is uw Vader
Hy zal uw in nood bystaan.

36.

Ach! mogten wy ten allen stonden
In liefde en eendragt zyn bevonden,
Tot God en onze evenmensch
Daar vrede is, daar is Gods zegen
Zyn gunst zy op al onze wegen,
Ach! mogt dit zyn ons herten wensch.

Beklag Lied, van een Jonkman die te Hamburg onthoofd is, nadat hy zestien Jaaren in Indiën geweest is.

Stem: O Holland schoon! enz.

1.

AEnhoord gij Menschen wie gy zyt /
Wat ik u zal verhaalen:
Hoe de Zatan met listigheid!
Een Jonkman bracht aan 't dwaalen.
Als ik verhaalen zal dit Lied:
't Is tot Hamburg klaar geschied /
Daar raakte hy aan 't klinken /
Met Gezelschap aan het drinken.

2.

Een Jonkman daar in 't Gezelschap
Begon kwestie te maaken /
Die vatte hem daar bij zyn kop /
Steld het mes op zijn kaaken.
Dees goede Jonkman dit vernam /
Hy wierd zeer toornig ende gram /
Trok het mes uit de scheede /
En stak hem dood ter Steede.

3.

Doen vluchten hy tot Amsteldam /
Ging naa Oostindiën vaaren /
Daar hield hy hem vroom en bekwaam /
Daar was hy achtien jaaren.
Hy kwam van daar hier wederom /
Twee duizend guldens was de zom /
Dat hy alles meede brachte /
En naa zijn Ouders trachten.

4.

Hy ryst weer naa Hamburg dra /
Om zyn Ouders te bezoeken /
Die woonde toen te Altona /
Hy kwam daar met verkloeken.
Zijn Ouders die verschrikte zeer /
Als zij hem zaagen daar alweer /
Zy spraaken met benouwen:
Wild uw verborgen houwen.

5.

Toen sprak hij: Vader wie zou daar
Myn van die tyd noch kennen?
Daar 't is geleeden zestien jaar /
'k Zal by die lichte Dente
Niet meer verkeeren / zwijgt maar stil/
Op dat niemand krygt zulke gril /
Die myn zou gaan verraaden /
Wie zou myn bloed verzaaden.

6.

Kort hierna trekt hy naa Hamburg /
Als hij daar is gekoomen /
Hy vryd een Dochter zonder zorg /
Maar die bracht hem in schroomen.

Hy vryden haar drie maenden tyd /
Hy kreeg op 't laatst van haar verbliyd /
Het jawoord daer verheeven /
Door liefde tot haar gedreeven.

7.

Hy gaat vrolyk van haar met vlyt /
Zonder iets kwaads te denken /
Daar kwam een Vrouw by deeze Bruid /
Die kon hem dit wel krenken.
Die sprak tot haar met woorden dan:
Zult gij Trouwen zoo wreede Man /
Die met wreede accoorden /
Een Jonkman ging vermoorden.

8.

Wel Buurvrouw sprak dees Bruid zoo zeer:
Is dit een Moordenaare?
Die myn beminde van hertenzeer/
Wat droefheid komt my baaren.
Is dit de vreugde die ik zag?
Ach ik beklaag de eerste dag!
Dat hy by mij kwam keere /
ô Dood veld mij daar neere.

9

Dus komt hy weer des ander Dag /
Al by zijn Bruid verkeeren /
Ik ben bedroefd dat ik uw zag /
Sprak zy met groot hartzeere /
Want ziet ik uw nooijt Trouwen zal /
Zoo lang uk leef op 't Aardsche Dal /
Want gy ging met verstooren /
Een Jonkman wreed vermooren.

10.

Toen sprak hij: Lief zegt mij ten toon /
Wie dat dit heeft gesprooken /
Ik ben een eerlijk Perzoon /
Is onze Liefde gebrooken?
Zoo wensch ik dat van stonden aan /
De Dood mij haalden hier van daan /
Doen ging hy van haar heenen /
Is na 't Gerecht getreeden /

11.

Hy sprak: Wijn Heeren hoord myn bee /
Ik ben een Moordenaare /
Want ik hier laatst een Neêrlaag dee /
Wel over zestien jaaren.
Doen vluchte ik alhier van kant /
Ik ben geweest naar 't Indisch Land /
Maar myn knaagende conscientie /
Maakt het Gerecht nu mentie.

12.

De Heeren waaren zeer ontsteld /
Als zy hem hoorde praaten /
Zij hebben haar woorde geveld /
Gaat wandelen uwer Straaten /
Want ziet / Vriend wy kennen u niet /
Gy zyt in razernije ziet /
Hoe komt gij met uw woorden
Ons Dolle Raad verstooren.

13.

De Dienaars brachten hem van 't Raadhuis /
Met consent van de Heeren /
Maer sprak: ik heb geen abuis /
Wild mijn doch loon vereeren.

Hy ging weer booven beduit 't haar /
Hoe hij de Neerlaag dede klaar /
Het Gerecht met verstrangen /
Genoodzaakt hem te vangen.

14.

Als hy nu zat in deeze nood /
Liet hij de Heere verwitte /
Want hij verlangde naa de Dood /
En woude niet lang zitten.
Maar doen ontbood hij deze Meid /
Zij wierd gehaald bij hem ter tyd /
Daer zy zoo vitter schreiden /
Als zy hem zag in lijden.

15.

Hy sprak: myn Lief en schreid niet meer /
En haer wel duizendmaal kuste /
In den Hemel zien in uw weer /
Te sterven is myn luste.
Zyn Dader kwam ook by hem ziet /
Die wou hem troosten in zyn verdriet /
Zyn Dader in die tijen /
Begon bitter te schreijen.

16.

Schreid niet! schreid niet! Och Dader zoet!
De tyd is haast gekoomen /
Dat ik van hier vertrekken moet /
Ik voor de Dood niet schroomen /
Myn dunkt ik zie myn God en Heer
Hier boor myn zweeven heen en weer /
Die zal myn ziele haalen /
Al in des Hemels Zaalen.

17.

Dus treeden zy weer van hem af /
Zyn sententie wierd geleezen /
Men sloeg zyn Hooft van 't Lichaem straf /
Hy stierf zonder vreezen /
Maar drie daegen na deezen tyd /
Conscientie knaegde deeze Meid /
Zy nam een mes met smerte /
En stak het in haar herte.

18.

Zyn Dader ging van droefheid ach:
Hier over murmureeren
De Zatan kreeg hem in zyn macht /
Hy ging naa buiten keeren.
Hy sprong aldaer in eene Sloot /
't Water versmoort hem / hy was dood /
Zyn Moeder met vezwaare,
Zit in 't Dolhuis aldaare.

19.

Neemt hier een spiegel wie gy zyt /
Gy Ionkmans alle zaamen /
En u van 't kwaed Gezelschap myd;
En gy Dochters te zaamen /
Derwyt niemand zyn ongeval
Men weet niet waer men toe komen zal /
Al heeft de Mensch lang leeven /
Hy zy 't nooit vergeeven.

Bruylofts-lied.

Op verscheiden wyze.

Wys: 't Geld is de ziel van alle zaken.

EEN DER GASTEN.
Lang gezond en vroolyk te leeven /
Wensch Ik aan het Ionge paar;
Dreugden en voorspoed daar beneeven /
Leeft in vreeden met elkaar. bis.

AL DE-GASTEN.
Dat hunn' liefde niet zal mind'ren /
Maar steeds aangroeijen Dag en Nagt /
Op dat hunn' geen twist zal hinderen;
Liefde en trouw blyft in haar kragt. bis.

Wys: Zonder Liefde zonder Wyn.

DE BRUIDEGOM.
Laat ons heeden deezen dag /
Bly en Droolyk weezen /
Daar ons niemand stooren mag /
Waarom zoud' men vreezen
Drienden voegd uw aan den disch /
Gaa aan tafel zitten /

Tot gebruik van Vleesch en Visch /
Roode wyn / of witten.

Wys: Wat is ons al vleugd gegeven.

DE BRUID.
Welkoom! Welkoom! lieve vrienden!
Die zig hier ter Bruiloft vinden;
Juich / en zing met blyde geest!
Danst / en spring op 't Huwelyksfeest
Kom! de glaasjes vol geschonken /
En de kelken uit gedronken /
Juich / en zing met blyde geest!
Danst / en springt op 't Huwelyks feest.

Op een lugtige Wys.

EEN DER GASTEN.
Vriendschap kan vreugde geeven /
Wat baat ons 't droevig leeven /
Vriendschap kan vreugde geeven /
Lang leeft het jonge paar.
Met vreugde by elkaar!
Vivat! het jonge paar!

Wys: Je le compar' avec Louis.

ALLE DE GASTEN.
Dat hier nu ook een speelman kom /
Laten wy eens dansen en springen /
En ook een vroolyk liedje zingen /

Voor de Bruid / en de Bruidegom;
Wy moeten ons eens vrolyk maken / bis.
Op deez' dag / bis.
En geen vreugd verzaaken. bis.

Wys: Gy die met my thans zyt ter jagt.

B R U I D E G O M
Een ieder die zoent nu zyn vrouw / ha! ha!
Dat gaetje voor / ik breng het jouw / ha! ha!
Het Huwelyk neemt een zoet begin /
Dat het zoo blyft / in onze zin.
ha ha! ha ha! ha ha!

Wys: Ik kwam laatst by Climeeu.

E E N D E R G A S T E N.
't Is een goed Huw'lyk /
Daar Man / of Vrouw nooit kyven /
En daar geen liefde wykt.
Kan vergenoeging blyven!
Ik zeg gewis
Waar dat ook is /
Daar men nooit kyst/ kyst/ kyst/ bis.
Iets zeldzaams is /

Het Algemeen Gezelschap.

Op een aangenaame Wys.

1.

Laast op een plaats daar ik ook verkeerden /
Vond ik veel roomsche en gereformeerden /
Een hernhutter kwam daar aan /
Quakers / meniste / en arminiane
Fa la de ra / van fal de ri de ra /
Jooden / Smousen / en Lutheriane;
Die saten daar in glorie / glorie / glorie:
Die saten daar in Gloria.

2.

Voor eerst quamen daar de roomsgesinden.
Die een droely van een wyn verslinden;
Daar in volgen wy haar niet na!
De pater verbied wel het vlees in de vasten!
Fa la de ra / van fal de ri de ra /
Maar niet om het glaasje aan te tasten /
Vol van wyntje in glori / enz.

3.

Toen quaamen daar de lutherianen /
Die dronken de wyn dat haar oogen traanen.
Daar in volgden wy haar niet na /
Lutherus gaf haar goude lessen /
Fal la de ra / van fal de ri de ra;
Maar zy zoeken die in de vlessen.
Vol van wyntje in glori / enz.

4.

De Gereformeerde of Calvinisten /
Die dronken meer wyn als zy zelve wisten /
Daar in volgen wy haar niet na!
Calvinus sprak met deugdzame reeden /
Fal la de ra / van fal de ri de ra
Die zyn discipelen te veel overtreden /
Als zy zitten in glori / enz.

5.

Toen quamen daar de fyne Menisten!
Die haar in de kelken en bottels vergisten /
Daar in volgen wy haar niet na;
Feynheid begon haar gauw te ontglippen /
Fa la de ra / van fal de ri de ra /
Zoo dra de wyn quam aan haar lippen /
En zy zaten in glori / enz.

6.

Een hernhutter / met een quaker /
Die snakten na de wyn als een eentje na het water /
Daar in volgen wy haar niet na;
Eerst sprakken zy van deugt te beminnen.
Fa la de ra / van fal de ri de ra /
Daar na verlooren zy haar vyf zinnen /
Door het wyntje in glori / enz.

7.

Een Remonstrant die remonstreerde /
Terwyl hy braaf zyn keelgat smeerde;
Daar in volgen wy haar niet na /
Hy zy sy moet de ondeugt laten vaàren
Fa la de ra / van fal de ri de ra /
Maar dog nooit de wynstok spaaren /
Vol van wyntje in glori / enz.

8.

Voor't laast zag men daar de Jooden ende smousen/

Die saten daar te koop met augurkies en de kouzen
Daar in volgen wy haar niet na /
Wy zyn al te nob'le baazen /
Fal la de ra / van fal de ri de ra /
Om met dat zoort van goed te raazen /
Als wy zyn in glori / glori / glorie /
Als wy zyn in gloria.

Afscheid van Clorimeen.

Wys: Ik ben Lindor in laage staat gebooren.

1.

Ach Clorimeen zult Gij mijn nu gaan haten!
Moet ik die uw oprecht bemin en Ger;
Hartgrievend zien / dat Damon triompheer!
En kunnen dan geen klagten by uw baten.

2.

Ik / steeds getrouw / aan uwe Liefde banden /
Dagt nimmermeer aan onstandvastigheid.
Wyl ik my met die hoop reeds had gevleid /
Om in de haven myner wensch te landen.

3.

Noe menigmaal hebt Gy myn niet beleden?
Dat in een Hart / door uw / aan my beloofd /
In eeuwigheid niet zoude zyn verdoofd!
Te Liefde / Trouw en Min/door myn verbeeden.

4.

Maar nu ik zie myn Trouw beloonen /
Ruk ik de min voor / uw / de boezem uit.
In weerwil van myn hart; word dan de Bruid!
Met hem die gy dog met uw min wild kroonen.

Wenk aan Coridon.

Wyze: van Lindor, enz.

1.

Denkt nimmermeer / dat ik u zal verlaten /
Neen Coridon / ik heb 't uw meer gezegt;
Schoon Damon myn / wel iets aan't harte legert /
Nog zullen zyne klagte hem niet baten.

2.

Ik ben getrouw / aan uwe liefdenbanden.
Denk dus dog nooit aan onstandvastigheid;
Gy hebt uw niet vergeefs met hoop gevleid
Om in de haven uwer wensch te landen.

3.

Maar hoe ik sweer / gy twyveld aan myn eden!
Heb ik nog ooit een tronwloosheid getoond
Schoon ik Damon niet achting heb bekroond
Heb ik hem echter nooit myn min beleden.

4.

Denk echter niet / dat ik' uw hier koom smeeken!
Om uwe trouw te schenken weer aan my;
Neen gaa vry heen pronk aan een anders zy /
En schuw my / wyl gy myn verdenkt van streeken.

Zamenspraak tusschen Coridon en Filis.

Wys: Zullen dan myn levensdaagen.

1.

C O R I D O N .
Moet Ik dan nog langer wagten /
Zeg myn schoone engelin!
Filis! Filis! hoord myn klagten /
Ach! myn lieve herderin;
'k Zal Uw nimmermeer verlaaten /
Maar staag blyve ik uw getrouw /
Daar myn hart u nooit zal haten /
Ach! wierd gy myn lieve vrouw.

2.

F I L I S .
Coridon / ik heb uw klagten-
Meer dan eens met smert gehoord;
Dan / gy moet de tyd afwagten /
Eer ik aan uw' geeft myn woord;
Ik ben nog te jong van Jaaren /
En het is nog tyd genoeg /
Om met uw in de echt te paren /
Coridon het is te vroeg.

3.

C O R I D O N .
Laat my nu niet langer klagen /
Schenkt / myn 't Ja; het gunstig woord?
Laat het myn niet meerder vraagen /
Wyl uw schoonheid my bekoord:
Laaten we ons door de echt verbinden /
En te zaam als Man en Vrouw /
(Tot de Dood ons zal verslinden /)
Blyven aan elkaar getrouw.

4.

F I L I S .
Ik zal u myn ja-woord geeven;
En aan uw verbonden zyn;
Om als man en vrouw te leeven /
Schenkt ons nu een roemer wyn.

C O R I D O N .
'k Zal voor uw een kransje vlechten /
Daar ik voor uw roozen spreij.
En die om uw schedel hechten /
Dat de Dood ons nimmer scheij.

De aankomende Lente.

Wys: Avec les yeux dans le Village.
Of Indien ooit maagd haar droeve klagten.

1.

De **guure Winter is geweken /**
Door 't komen van de lieve Lentt':
Elk schept weer adem onbezweken
Nu al het vriezen heeft een end.
Men wind de kielen uit de haven.
Met bragt weer in het ruime Zop.
Het Vee gaat na de wey toe draven /
En geeft de warme stal de schop. bis.

2.

Den Boer / verlaat den haart: de weijen
Zyn nu niet meer met vorst belaan /
Nu Venus hare dart'le reijen /
Weer aanvoert met de nieuwe Maen.
De lokkende bevalligheeden
Gaan met de Nimphjes hand aan hand /
Vast dansen met gezwinde treeden!
Als jonge lammeren in het land / bis.

3.

Terwyl Vulkaan vol zorg / en yver
De warme Reuze Smits / weer gloeid /
En zoo van tyd / tot tyd nog styver /
Weer klopt / en arbeyd onvermoeid.
Bekranssen wy dan onze haren /
Met groene Mirth / het is nu tyd /
Nu 't veld gesiert met kruyd / en blaad'ren
Het eerste groen ons niet benyd / bis.

4.

Laat ons / uit onze beste kofferen /
'k Meen uyt de Koe en Schapen stal;
't Saizoen een Schaap of Geytje offeren /
De geurige Lente ten geval.
Het is nu tyd om vry van kommer /
Wyl 't Jaar / zoo zoet neemt zyn begin;
Zig te vermaaken onder 't lommer
En blaken in de reine min / bis.

Het onderscheid.

Wys: van 't Kuipertje.

1.

Doris staat myn in 't minste niet aan /
Hy is lafhartig en koel in zyn minnen /
Als hy myn ziet dan blyft hy nauw staan /
Hy durft alleen noit met myn gaan:
Maar Damon weet myn heetje te winnen
Hy brengt myn bloempjes in 't koutste saizoen!
Aartig weet hy myn lusjes te voen;
Zoo / zoo / moet een minnaer ook doen!

2.

Damon is altyd even graag
Wil ik eens dansen / will ik eens springen
Dooris is altyd even traag /
Niets kan hy doen / daar ik na vraag /
Damon kan los en lustig springen /
Hy weet wat best op zyn tyd diend gedaan /
Aardig weet hy de maat te staan!
Zoo / zoo staat de Minnaer myn aan.

3.

'k Hield myn laastmaal heel verstoort /
Doe Doris myn een slaauwkusje wouw geeven/
Hy keek zoo zuinig en sprak geen woord /
Neen! het Gekje gong aanstonds voort.
Maar Damon weet hoe hy moet leeven.
Als een meisje zig hout zoo wat fyn /
Zoo wat afkeerig / bestaat veel in schyn /
Zoo / zoo/ moet een minnaar ook zyn;

4.

Vlugte ik eenzaam in het woud /
Dorus gaat heen zelfs zonder te spreeken;
Mogelyk denkt hy; Het is wat stout /
Dat hy zig zoo by myn vertrouwt;
Maar Damon weet / het zyn maar streeken /
Vlugt ik / hy volgd myn naa in 't groen /
En laat het niet alleen by een Zoon;
Zoo / zoo moet de minnaar ook doen.

Philis aan Thirza.
Herders-zang.

Op een eige zang wyze.

1.

By 't jong ontloken groen /
Jn 't jeugdig lent-saizoen /
Wil Philis aan Thirza denken /
Myn hart door min ontvonkt /
Word als het waar verjonkt /
Ik wil de liefde een deuntje schenken.

2.

Een plant van violier /
Een keurige angelier /
Een roosje met ontloke bladen /
Werd door myn hand gevlecht /
Zy Thirza toegezecht /
Het zal myn teder hart verraden.

3.

Dog welk een ziels-verdriet /
Myn Thirza mint mij niet:
Wat helpt een krans van bloemen /
Als ik haar slegts ontmoet /
Met al de herdersstoet /
Dan zal ik stil haar naamtje noemen.

4.

'k Zal fluks haar tegen gaan /
'k Zal zeggen ei blyvt staan /
'k Ben Philis / ô myn teer beminden;
'k Vlieg ylings om haar hals /
Zoo teder kuisch en mals /
Een enk'le kus zal my verbinden.

5.

Dog zoo zy onverwagt /
Om al myn reeden lagt /
Dan wil ik zelve voor haar knielen /
De min heeft altoos dans /
Dit voorregt voegt de mans /
De min doet steen en was bezielen.

6.

Maar blyft zy stuurs en straf /
'k Zie daad'lyk van haar af /
Regtschaapen lievde kan my streelen /
Geen stuurze herderin /
Ontvonkt myn hart en min /
Of zal het doel eens Ionkmans streelen.

7.

Dog zoo zy teer van aart /
Verstand met liefde paart /
Zy zal altoos myn schoonste weezen:
Dan leef ik vry van smart /
't Schenk Haar een Mami'lyk hart /
En eeuwig zy dien stond gepreezen.

't Is beter vrede alleen,
Als onrust met uw tween.

Wys: 't Geld is de ziel van alle zaaken.

D E M A N .
Zal het dan nog lang zoo blyven /
Wat dat ik ook met uw begin?
Altyd knorren en altyd kyven /
Zelden is iets naar uw zin. bis.

D E V R O U W .
Draagt ge aan myn nog na de reeden /
Welke myn zoo misnoegen kan /
Minde gy deugd en braave zeeden /
Ik was verheugd myn lieve man. bis.

D E M A N .
Ziet ge in myn zoo veel ondeugden /
Waarom dat ge op myn kyven moet?
Al wat ik werk doen ik in breugde /
Doem ik u niet myn Naatje zoet; bis.

D E V R O U W .
s' Morgens in de kroeg te loopen /
En s'avons in de roode wyn /
Wat gy wind / drank voor te koopen.
Neen: Ianne man 't kan zoo niet zyn. bis.

Zou een vrouw dat dan niet verdrieten?
Zulk een leeven gestadig aan /
En dat durvt men nog braavheld hieten /
Als men verwaarloost zyn bestaan. bis.

D E M A N .
Vrouw; gy moet niet langer kyven /
Veel liever scheid' ik van uw af /
Als om staeg in onrust te blyven /
'k Meet dat ik daer toe geen reeden gaf. bis.

D E V R O U W .
'k Wil wel gaerne van uw scheiden /
En leeve op myn zelvs alleen /
Het zal 't beste zyn voor ons beiden /
Beter als onrust met ons tween, bis.
Wie had dit kunne voorspellen /
Eer het Huw'lyk was geschied /
Dat de mans hunn' wyven niet tellen /
Maer zoo zyn ze dog alle niet. bis.
Verlaet myn Jan zyn slegte weegen /
'k Neem hem gulhartig weder aen /
Ach; beleefde ik nog eens die zeegen /
Maer zoo als 't nu is kan 't niet gaen. bis.

Een Nieuw Lied.

Op een Lieffelyke Wys.

1.

Ik sprak tot u een woord,
Schoon kind dat ik u min,
Gy hebt myn hert bekoord,
En staat vast in myn zin,
En zoo gy myn vast bemind,
En ook getrouw zal zyn,
Laat u met niemant in,
En houd het in 't geheim.

2.

De liefde moet by ons,
Zoo stil verborgen zyn,
Besluit het in u hert,
En voerd geen valsche schyn,
Ach stel dit uit u zin,
Schoon kind daar is myn hert,
Door liefde en door min,
En denk dog aan geen smert.

3.

De Wagters zyn besteld,
Zorg dat u niemand ziet,
Dat het niet word verteld
wat tusschen ons geschied,

Ik begeer van u geen kus,
Of ook geen liefdens wenk.
En steld u hert gerust,
Niemand ons liefde krenkt.

4.

De wereld is te slim,
Vertrouwd niet yder man,
Dat niemand buiten ons,
De liefde merken kan,
Het is genoeg myn kind,
Dat wy verbonden zyn,
Tot een standvastigheid,
Ontfangt de trouw van myn,

5.

Adieu dan lief gerust,
Stil in u eenzaamheid,
En blyft myn dog getrouw,
Die kort bestemde tyd,
Ik verlang met hart en zin,
Dat komen zal die dag,
Dat ik en myn vrindin,
De Roosjes plukken mag.

Een Nieuw Vermaakelyk Minne-Lied.

Op een Aangenaame Vois.

Ach schoone Tuin-Godinne,
Aanhoord myn minneklagt?
Mogt gy myn herte beminnen,
Waar ik gerust van zinnen,
Waar ik bevryt van smert,
Waar ik bevryt van smert,
In myn Jonkhert.
Mogt ik u Tuin besproeijen,
Waar ik bevryt van druk,
Myn jeugdig hert zou groeijen,
Uw schoone bloem zou bloeijen,
Ach gunt my dog de roem,
Ach gunt my dog de roem,
Van u bloem.
Mogt ik u roosje plukken,
Waar ik bevryt van smert,
Laat my het steeltje rukken:
Het zal my niet mislukken,
Ach gunt my dog de roem,
Ach gunt my dog de roem,
Van u bloem.
Zou ik myn bloem vol waarde,
U laate plukken af;
Myn eenig schat op aarde,
Die vyftien jaar ik paarde
Wild gy plukke schandeloos,

Wild gy plukke schandeloos,
Voor altoos.
Ik zal u wettig eeren.
Ach zyt maar niet bevreest,
In charremante kleeren!
Geen pronk zal u mankeeren;
Daar is een fyn brilliant,
Daar is een fyn brilliant,
Op trouw te pand.
De lieffelyke reede,
Van u schoon eedel Heer:
Doen my heel overreeden,
Omhelst my ik ben te vreede!
Plukt nu myn roosje zoet,
Plukt nu myn roosje zoet,
Op staande voet.
Wat troost kan in hier vinde,
Ach waarde Silvia,
Ontsluit u Tuin beminden,
Laat ons door trouw verbinden,
En trouwe met veel vreugd,
En trouwe met veel vreugd,
In onze jeugd.
Laat ons geen vreugd hier spaaren
Komt Musikanten klinkt,
Op fluyten Bas en snaaren,
Hoe lieflyk doen wy paaren,
Verciert hier altemaal,
Verciert hier altemaal,
Ons Bruylofts zaal.

Een Nieuw Lied.
Tot lof van den boer.

Stem: Soldaat aan wie hebt gy uw Geweer.

1.

Wat word 'er meenig Mensch geëerd,
Maar de Boeren triumpheren,
Zoo ons de ondervinding leerd,
Hoe alles op de Boeren teerd,
Geef lof den burger, geef lof den boer,
Lof zy den boer en den burger.

2.

Hoe zou de Wereld dog bestaan,
Zoo men niet vond de boeren?
Het komt alles van de Landman,
Hoe heeft hy niet zyn best gedaan,
Geef lof den burger geef lof den boer,
Lof zy den boer en den burger.

3.

Het gantsche Land van boeren leeft,
Als men 't komt overweegen,
Aan Kerk en Staat den onderhoud geeft,
Voor alles goeds gestadig streeft;
Geef lof den burger, geeft lof den boer,
Lof zy den boer en den burger.

4.

Den boer by dag en nagte waakt,
Met alle vlyt en zorgen,

Die nimmer aan zyn pligt verzaakt,
Hy ylings aan zyn doelwit raakt,
Geef lof den burger, geef lof den boer,
Lof zy den boer en den burger.

5.

Wat leeft den boer gerust en stil,
Zyn gantsche levensdagen,
Hy yvert zig na Godes wil,
Dus valt 'er dan geen meer verschil,
Geef lof den burger, geef lof den boer,
Lof zy den boer en den burger.

6.

Hoe is den boer niet gantsch verblyd
Dat hy voor al zyn ploegen,
Het Land voor al ziet toebereid;
De vrugten ziet ter neer gemeit,
Geef lof den burger, geef lof den boer,
Lof zy den boer en den burger.

7.

Hoe is den boer ook niet verheugd
In zyne groene Weiden,
De Runderen met veel geneugt,
Weeldrig weiden tot zyn vreugd,
Geef lof den burger, geef lof den boer,
Lof zy den boer en den burger.

Charlotte by het overdenken van de Dood van Werther.

Op een Lieffelyke Vois.

1.

Al de vreugde van myn leven,
Werther zonk met u in 't graf,
'k Pers aan ieder mensche harte,
Stille jammerklagte af,
Ach, waarom verschriklyk nootlot,
Werther, wert gy ooit zyn vrint,
Waarom word u arme Lotte,
Ooit door 't Adels hart bemint.

2.

Immers had myn zaal'ge moeder,
My aan Alberts min verpand?
Immers schonk ik voor haar sterfbed,
Albert gul myn hart en hand,
'k Heb hem eeuwig trouw gezworen,
'k Bleef getrouw aan myne eed,
Hemel ach, gy kend myn onschuld,
Gy die myn gedagten weet.

3.

Ach, gy ziet hoe klaar hoe zuiver,
Noch myn hart voor Albert blaakt,
Schoon 't ontvlamd door reine vriendschap,
Zwoegend teedre zugten slaakt,
En dus wette ik dan het moertuig,
Dierbre, dat u heeft ontzield,

Wanhoop heeft dan wreed de bloemen,
Van u leevens tent vernield.

4.

't Was om my dat ge uwe boesem,
Zinloos jongeling, wreed doorschoot,
Ach ik zie de wonden gaapen,
Van het doodlyk treffend lood;
'k Voel natuur uw laaste worsteling;
'k Zie den grond met bloed besproeid,
Met het bloed dat voor u Lotje,
Dierbre Werther heeft gevloeid.

5.

Moesten myn u woorden grieven,
Woorden die de vriendschap sprak,
Daar u liefde in Alberts boezem,
't Vuur van minnenyd ontstak,
‘Werther kan myn heil u strelen,
Sprak ik’ zoekt gy Lotjes rust,
‘Dat ik dan nog deeze avond,
‘Van u word vaarwel gekust.

6.

‘Eer en pligt gebied ons scheiden’ -
‘En daar zeegt gy weenend neer,
Ik gehoorzaam’ riep gy snikkend,
‘Neen ik stoor uw rut niet meer,
‘Hemel word de aanminnige onschuld,
‘Van onkuische min verdagt?
‘Albert heeft uw zuivre liefde,
‘Dierbre u te lang veragt. -

7.

Ach - gy vlood - ik heb u schreiend,
Werther nog voor 't laast gezien,
Maar moest gy daarom het leeven,
Om den arm des doods ontvlien;

Ach my duckt u schim verzelt my,
Volgt my, Werther waar ik ga,
Zelfs u laaste doodsnik zugt my,
Als een kwynend echo na.

8.

'k Offer dus myn teedre traanen,
Door geen wreede dwang gestoord,
En myn hart zegt my myn Werther,
Dat gy myne klagte hoort;
Nog streelt my 't verrukkend denkbeeld,
Dat ik eens myn leed doorstreên;
Uw met blydschap zal omhelzen,
In het Ryk der Zaligheên.

Een Nieuw Vermaakelyk Minne-Lied.

Op een Aangenaame Wys.

1

Smorgens als hy my kwam wekke,
Met 't krieke van den dag;
Kwam hy aan myn venster trekken:
Toen ik in myn rust nog lag;
En ik zy myn lief geprezen, bis.
Opent tog u deur voor myn;
Want de dag is reeds gereezen,
Spoeit u ook dan maar by myn.

2.

Myn lief myn uitverkooren,
Sprak zy met bevreest geluid,

Laat u van geen ander bekooren,
Treed nader tot u Bruid,
Ach hoe lieflyk is 't minnen, bis.
In de vroege Morgestont;
Daar hoord men 't gevogelte zingen
Op den Aardbol in het rond.

3.

Myn overschoen Annetje,
Sprak myne Bruidegom,
Wilt dees Roos op myn Boezem zetten;
Ik omhels u wederom.
En zo smake wy met malkander, bis.
Dees lieffelyke geur,
zo trouwt Annetje met Leander
In 't eelste van haar fleur.

4.

Geluk gy overschoone,
Wel leeft te zaam in vreê!
Wil beide u liefde toonen,
Dat is myn wensch en beê,
Wild Huwelyksliefde smaaken, bis.
Op het zagte Veere bed,
Daar schoone Telgen maaken,
En leeven onbesmet.

5.

Speel nu op Bas en sluyten,
Ter eeren van dit Paar,
En wil de vreugd besluyten,
Met 't klinken van de snaar,
Op de Bruyloft van Annette,
Met Leander hare Vrind,
Wild de vreugd geen paalen zetten,
't Is hier liefde wat men vind.

Herders-Vryagie tusschen Colyn en Lizette.

Op een Aangenaame Wys.

1.

Colyn vroeg aan zyn Ziels-Vriendin,
Als zy in 't Veld zig eenzaam zagen,
Ben ik 't voorwerp van u min,
Zal ik altoos aan u behaagen?
Ja gewis Colyn,
Ik zweer u trouw te zyn,
Maar gy moet my niet verder vragen. bis.

2.

Ach! zo gy my geen strikken spand,
Om dus myn kommer te verjaagen,
Laat dan een drukking van u hand
Van uwe min getuigenis dragen,
Neem dan eene zoen,
Sonder meer te doen;
want gy moet my niet verder vragen. bis.

3.

Gy hebt my een ruyker toegezeit,
Dit is een trouwgift in dees dagen,
Geef dat ze 't heil voor my bereyd,
waarom de minnaars alles waâgen,

Ontfangt deze gift,
Dit bedwingt u drift,
Dog dan moet gy my niet verder vragen. bis.

4.

Nog een bewys Liezette, toon
Nu gy myn liefdens hoop wilt schrage,
En teeder kusje zy myn loon,
Voor u getrouw myn min te klaage,
Neemt dan eene zoen,
Sonder meer te doen,
Maar gy moet my niet verder vragen. bis.

5.

Colyn, wiens drift nu meer ontbrant,
Hadt zeker verder voor geslaagen,
Maar 't Meisje toonde haar verstand,
En sprak, schouw my met meer te plaagen,
Gy mogt verder gaan,
Ik u niet weerstaan,
En wat zou gy dan niet wel vragen. bis.

6.

Onder het vlugte zy neder viel,
Om van haar minnaar te geraaken,
Denkt hoe dat Colyn hem hiel,
Om Liezette te vermake,
Toe sprak zy minnaar,
Gy brengt my in gevaar,
wilt u driften staaken, my niet verder vragen. bis.

Register.

A.

De Klagende Minnaar over zyn Minnares.

Aan wien zal ik het noodlot klaagen. 17

Al wat ooit immermeer. 48

Beklag-Lied, van een Jonkman die te Hamburg onthooft is, na dat hy zestien Jaaren in Indiën geweest was.

Aanhoord gy Menschen wie gy zyt. 59

Afscheid van Clorimeen.

Ach Clorimeen zult gy my nu gaan haten. 70

Een Nieuw Vermakelyk Minne-Lied.

Ach schoone Tuin-Godinne. 83

Charlotte by het overdenken van de Dood van Werther.

Al de vreugde van myn leeven. 87

B.

Philis aan Thirza.

By 't jong ontlooken Groen. 77

Het Vroolyk Meisje.

Blyft, ô lieve Vriendschap. 36

C.

Herders-Vryagie tusschen Colyn en Lizette.

Colyn vroeg aan zyn Ziels-Vrindin. 91

D.

Een Meisje op het zien van een Zwaan.

Daar zwemt hy op het Bruine Meir. 44

Wenk aan Coridon.

Denkt nimmermeer dat ik u zal verlaaten. 71

De Aankoomende Lente.

De guure Winter is geweeken. 74

Het Onderscheid.

Doris staat myn in 't minste niet aan. 76

H.

Een Nieuw Vermaakelyk Lied, van een Moolenaar, die hem inbeelde dat hy een Haan was.

Hoord toe men zal u zingen. 28

Beschryving uit Staade, enz.

Helaas wat klinkt ons in de ooren. 49

I.

Een Nieuw Lied, op een Verliefde Minnaar.

Ik wensch u veels geluk Vrindin. 5

Ik lag met smert, op myn Daafne te wagte. 14

De Klaagende Zeemansvrouw over haar Huwelyk, wenschte liever nooit getrouwt te zyn.

Ik wil eens gaan zingen van myn avantuur. 33

Ik ging laastmaal, 't was in Zomertyd. 47

Ik sprak tot u een woord. 81

K.

Een Nieuw Lied, op een Rypaard.

Komt Vrinden luisterd na myn reden. 14

Het Hedendaagsche Leeven der Jonkmans en Jonge Dochters.

Komt Vrienden met malkander. 29

Een Nieuw Lied, op de Karsouse Meisjes.

Karsou, 'k Heb jou, enz. 34

Op de Schoonheid der Bruynette.

Komt Broeders, kom en laat ons roeme. 43

L.

Een Nieuw Lied, ofte Vermakelyke Droom.

Laatst toen ik lag en sliep. 3

Bruilofts-Lied.

Lang gezond en vroolyk te leeven. 65

Het Algemeen Gezelschap.

Laatst op een plaats daar ik ook verkeerde. 68

M

Myn Lieve Saartje, die altyd. 8

Op het vertrekken van het schip Leiden, van de Kaap naa het Vaderland.

Moet 't schip Leiden nu vertrekken. 45

Zamenspraak tusschen Coridon en Filis.

Moet ik dan nog langer wachten. 73

N.

Een Nieuw Lied, op het vertrekken van de Kaap naa het Vaderland.

Nu schei ik van Africa. 41

O

O myn ziel leg u verwachting. 21

S.

Wiegezang.

Slaap, slaap gerust, myn Kindjen slaap. 7

Een Nieuw Lied, op Santje.

Sta stil gy Burger en gy Boer. 11

Spaart, Meisjes. vry. 16

Een Nieuw Vermaakelyk Minne-Lied.

Smorgens als hy kwam wekke. 89

W.

Eliza en Coelyn.

't Was in de Morgenstond. 30

Waar blyft gy myn Beminden. 31

Vermakelyke Air.

Welk een genoegen zal 't my geeven. 37

Een Nieuw Lied, tot lof van den Boer.

Wat wordt 'er meenig Mensch geëerd. 85

Z.

't Is beeter vreede alleen.

Als onrust met u tweeën.

Zal het dan nog lang zoo blyven. 79